

Snega je bilo na kupe, gazi nikjer. Alena je tavalala semintja. Želja po sladkih jabolkah jo je podila dalje in dalje. Kar zagleda v daljavi svetlobo. Gre za njo in pride vrh gore, kjer je gorela grmada. Krog nje je sedelo na dvanajsternih kamenih dvanajstero mesecev. Alena osupne; toda kmalu se osvesti, stopi bliže k ognju in iztegne roke, da bi se pogrela. Storila je to, ne da bi bila povprašala mesece, se li sme pogreti ali ne; niti pozdravila jih ni.

»Čemu si prišla? Česa iščeš tod?« jo nejevoljen vpraša Prosinec.

»Zakaj me vprašuješ, ti stari bedak, kaj tebi mar, čemu sem prišla semkaj«, ga priseka Alena, se obrne in odide v gozd.

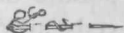
Prosincu se zmrači čelo. Jezno mahne s kijem nad glavo. Hipoma se pooblači nebo, in sneg se začne vsipati kakor iz vreče. Mrzel veter zatuli po gozdu. Alena ni videla niti koraka predse; begala je semintja in se pogrezala v zamete. Udje so ji jeli slabeti. Preklinjala je Marušico in Boga. Trepetaje od mraza se je zgrudila. Kožušček je ni več grel; snežilo pa je venomer.

Mati je pričakovala Aleno. Vsak hip se je ozirala skozi okno in gledala, ali še ne gre hči. Ura je minevala za uro, Alene pa ni od nikoder. »Morda ji jabolka tako teknejo, da se ne more ločiti od njih, ali kajli? Sama moram iti pogledat, kje je«, sklene naposled mati, obleče kožušček, si dene ruto na glavo in gre iskat Aleno. Snega je bilo na kupe, nikjer gazi. Mati kliče Aleno, toda ona se ji ne odzove. Dolgo je tavalala semintja. Sneg je padal neprenehoma, in mrzel veter je vihral po gozdu.

Marušica je skuhala večerjo, nakrmila kravico, toda Alene ni od nikoder in tudi mačehe ne. »Kje sta neki tako dolgo?« premišljuje Marušica, sedaje h kolovratu. Polno vreteno je že napredla; Alene in mačehe pa še ni domov.

»Za Boga, kaj se jima je neki prigodilo?« tarna deklica in pogleduje skozi okence. Na nebu je lesketalo polno zvezd, na zemlji je bleščal novi sneg, a človeka ni bilo videti nikjer nobenega. Žalostna zapira Marušica okence, se pokriža in moli za sestro in mačeho. Drugo jutro čaka z zajutrekom in čaka s kosilom, ali ne pričaka ni Alene ni mačehe. Obe sta zmrznili v gozdu.

Marušici je ostala hišica in kravica in kos polja. Dobro se ji je godilo potem. Živela je v miru.

Sanje.

*Rožice, kaj ve sanjate,
kadar se trudne klanjate,
kadar zaprte jasne oči
sredi pomladnih noči?*

*»Ah, kaj rožice sanjamo,
kadar se k zemljici klanjamo? —
Jutro prihaja s prečisto roso,
fantič pa kleplje si koso.«*

*In zato v jutru pomladnem
solzne so vedno naše oči . . .
Da ji skoro ugasne življenje,
tega se vsaka roža boji.«*

Bogomila.

